

Debat in de Eerste Kamer van het Nederlandse Parlement betreffende de ratificatie van de Verdragen van Rome (3 en 4 december 1957)

Source: Handelingen / Eerste Kamer der Staten-Generaal. 9de vergadering, Zitting 1957-1958. 03.12.1957. 's-Gravenhage. "Debat in de Eerste Kamer van het Nederlandse Parlement betreffende de ratificatie van de Verdragen van Rome", p. 60, 83, 109.

Copyright: Eerste Kamer

URL:

http://www.cvce.eu/obj/debat_in_de_eerste_kamer_van_het_nederlandse_parlement_betreffende_de_ratificatie_van_de_verdragen_van_rome_3_en_4_december_1957-nl-c413cbb3-82cc-49fd-ac2d-2adfd2334194.html



Date de dernière mise à jour: 05/11/2015

Debat in de Eerste Kamer van het Nederlandse Parlement betreffende de ratificatie van de Verdragen van Rome (3 en 4 december 1957)

Van Riel

[...]

Ik geloof, dat het tijd wordt, dat ik eindig. Ik wil mij houden aan Uw schema's. Ik eindig met een citaat uit het Deutsches Zoll-Parlament, een paar dagen, voordat het afliep. Op dat ogenblik sprak de afgevaardigde Sombart, naar ik aanneem de vader van de beroemde econoom, de volgende woorden:

„Meine Herren, Wir stehen zwischen Ligny und Belle-Alliance, es ist heute der Gedächtnistag, der alte Blücher verlor — ich kann mich nicht mit ihm vergleichen und mich morgen in der Schlussabstimmung auf Wellington stützen, ich habe keinen.“

Zo ligt het, denk ik, voor vele leden van deze Kamer ook, in het bijzonder voor die leden van de Kamer, die, zoals mijn fractie en ik, zo geporteerd zijn voor de Europese eenheid, die inderdaad menen, dat het tot stand komen van die eenheid op een goede, mogelijke manier en in een verwezenlijkbaar tempo een levensvoorwaarde is. Ons bekruipt voortdurend de vrees, dat wat hier in zekere zin geschiedde het zaaien van drakentanden was door het geven van vormen en het stellen van eisen, die in dit stadium niet kunnen worden gehonoreerd. Wat wij voor ons zien, is eigenlijk een prematuurtje, een couveusekindje, dat bovendien nog het resultaat is van een overhaaste en ontijdige conceptie. Wij zijn echter geen Spartanen. Wat wij nodig hebben om dit jonge leven tot iets bloeiends te maken, zijn knappe dokters, geen bakkers. Het gaat er uiteindelijk bij deze overeenkomsten om, of men vertrouwen heeft, niet eens in de Regeringen, maar in degenen, die de details van deze zaak zullen moeten hanteren. Dat is eigenlijk, voor mijn persoonlijk gevoel, het beslissende element. Het was een politieke zaak in zijn opzet. Op de duur wordt het een zaak voor knappe, met het terrein volledig vertrouwde mensen. Men kan ook van een prematuurtje nog het beste hopen. Dan moeten echter de antwoorden van de heren Ministers zodanig zijn, dat men vertrouwen krijgt, dat de specialisten hun talenten, althans tot op zekere hoogte zullen kunnen ontplooien.

[...]

De Grooth

[..]

Nu kan men natuurlijk zeggen, dat men deze stap moet wagen ondanks al die risico's.

Er is een bekend verhaal van een Londense moeder met een minderjarige dochter van 20 jaar. Die dochter leerde aan de School of Economics een Indiër uit een van de Staten uit de Far East kennen. Zij wilde met hem trouwen en als echter Engelse ging de moeder haar barrister consulteren. Deze heeft zich overtuigd van de inhoud van de huwelijkswetgeving van de Staat, waarvan haar dochter door haar huwelijk onderdaan zou worden. Hij vond deze condities naar Europese begrippen eenvoudig schandalig en ongehoord. Hij zeide: Het kan natuurlijk meevallen, die man behoeft niet alles te doen wat hij kan doen, maar als hij het doet, wordt Uw dochter diep ongelukkig. Ik moet U dus in elk geval afraden Uw toestemming te geven. Drie dagen later kwam de moeder terug en zeide: „Mijn dochter zegt, dat zij, als ik geen toestemming geef, van de London Bridge afspringt de rivier in“, waarop de advocaat zeide: For God's sake, let her jump. Ik weet wel, dat ik nog een kleine uitleg schuldig ben, want de vergelijking spreekt niet onmiddellijk aan; men moet, als ons de vraag wordt gesteld: Zullen wij in de onzekerheid van wat er gaat gebeuren, als wij niet meedoen, springen? Dan kan men zeggen: For God's sake, let us jump, want wat ons hier wordt voorgelegd, geeft geen basis voor gerechtvaardigd vertrouwen. Nu wil ik met een enkel voorbeeld nog aantonen, dat het verdrag,

zoals het hier voor ons ligt, in meer dan één opzicht, ja, in vele opzichten, volmaakt onvoldoende is als basis van dat vertrouwen.

[...]

Hoezeer wij, gelijk onze fractiegenoot de heer Van Riel reeds stelde, een harmonische ontwikkeling van het economische leven in Europees verband toejuichen en van de noodzakelijkheid van een nauwe politieke samenwerking overtuigd; zijn, zo zijn wij nochtans van oordeel, dat Nederland, gezien zijn uiterst kwetsbare volkshuishouding, op de basis van dit verdrag zodanige risico's loopt, dat wij menen de verantwoordelijkheid daarvoor niet te kunnen aanvaarden.

[...]